

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: Ing. R. V.**, zastoupen JUDr. Ing. Petrem Doležalem, advokátem, se sídlem Šumavská 26, Praha 2, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy, odbor výstavby**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, **za účasti:** 1) Sdružení vlastníků areálu L., 2) M. B., 3) I. H., 4) M. Š. 5) J. G. 6) L. S. všichni zastoupeni JUDr. Jaroslavem Hostinským, advokátem, se sídlem Vinohradská 126, Praha 3, a 7) N. D., zastoupen matkou E. D., zastoupen JUDr. Janou Rathouskou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2003, č. j. 38 Ca 667/2002 - 74,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osobám zúčastněným na řízení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2003, č. j. 38 Ca 667/2002 - 74, byla zamítnuta žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí odboru výstavby Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 25. 6. 2002, č. j. MHMP - 167681/2001/Vys/Ja, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 6 ze dne 13. 9. 2001, č. j. 2580/7/P 32 Lib/01 - Mt, jímž úřad městské části nařídil podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu

(dále jen „stavební zákon“), žalobci odstranit stavbu postavenou bez stavebního povolení na pozemku č. parc. x v k. ú. L., sestávající z konstrukcí v rozhodnutí prvostupňového orgánu uvedených, do tří měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. V obsáhlém a podrobném odůvodnění rozsudku se městský soud vypořádal se všemi námitkami uvedenými v žalobě. Zejména vyšel z toho, že případná existence nepovolené a neohlášené stavby, či jejích zbytků (v rozsahu drobné stavby, např. seník, bouda) nemůže způsobit, že by ohlášení podané žalobcem v rozsahu vyplývajícím z jím doložené dokumentace rekonstrukčních prací (při nečinnosti stavebního úřadu) zlegalizovalo stavbu jím provedenou, když tato stavba, jak bylo nepochybně zjištěno, svými rozměry (zastavěná plocha a světlá výška) je stavbou provedenou v rozporu s ohlášením 2. 4. 2001. Městský soud vyšel z toho, že napadené rozhodnutí žalovaného má oporu v dostatečném zjištění skutkového stavu věci a vychází ze správné premisy, že na předmětném pozemku nebyla před ohlášením podaným žalobcem 2. 4. 2001 stavebnímu úřadu zřízena v souladu se zákonem ona stavba (tj. stavba rekreační chaty), jejíž rekonstrukce byla ohlášena. Stavba fakticky provedená od května 2001 na základě tohoto ohlášení pak svým rozsahem překročila vymezení „udržovacích a rekonstrukčních prací“ v ohlášení a jde o novostavbu, jak správně dovodil žalovaný. Městský soud vychází z toho, že obecně lze říci, že stavební zákon nezná pojmy „obnova“ nebo „rekonstrukce“ původní stavby, proto jde-li o provedení stavby na zbytcích původních základů či podezdívky, jedná se vesměs vždy o novou stavbu nebo přístavbu, i kdyby šlo o stavbu v původních rozměrech. Právě proto je nutno spolu s podaným ohlášením doložit stávající stav a předpokládaný rozsah ohlašovanych prací (viz § 10 a násl. vyhlášky č. 132/1998 Sb.). Městský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného vychází z dostatečných zjištění a že v daném řízení nebyla porušena procesní práva stavebníka takovým způsobem, aby to mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Ve smyslu § 55 odst. 2 písm. a) a b) ve spojení s § 139b stavebního zákona v daném případě nebyla provedená stavba stavbou, k níž by stačilo ohlášení (a to i pokud by bylo toto ohlášení řádné a nehledě na to, že zřízení takové stavby na tomto pozemku bránil veřejný zájem, jak je podrobně rozebráno v napadeném rozhodnutí žalovaného a jak na to poukazoval i zástupce osob na řízení zúčastněných). Městský soud proto uzavřel, že ohlášením udržovacích a rekonstrukčních prací na stavbě, jejíž existence nemá stavebním zákonem požadovanou oporu, nelze dosáhnout legalizace stavby, která nadto co do rozsahu zjevně překračuje zákonné vymezení pro institut „ohlášení“ (§ 55 odst. 2 stavebního zákona) a navíc je v rozporu s veřejným zájmem (odporuje daným limitům pro dané území apod.). Žalobce pak v průběhu řízení o odstranění stavby neprokázal soulad stavby s veřejným zájmem a odvolací orgán jednoznačně nadto vyslovil, že prokázání souladu této stavby s veřejným zájmem je vlastně nereálné. Pokud jde o podané ohlášení, městský soud zdůraznil, že už vůbec nelze mít za to, že podané ohlášení, na něž nebylo reagováno, způsobí ten důsledek, že je stavebník oprávněn zřídit novou stavbu, resp. stavbu, která ze zákona vyžaduje stavební povolení a zjevně se vymyká zákonnému vymezení staveb, k nimž postačí ohlášení (§ 55 odst. 2 a 3 stavebního zákona).

Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 11. 2. 2004 kasační stížnost, kterou pak doplnil podáním ze dne 2. 3. 2004. V kasační stížnosti napadenému rozsudku především vytýká, že části jeho výroku ad 1) a ad 2) nemohou obstát z důvodů prezentovaných v odůvodnění rozsudku. Vychází z toho, že pokud stavební úřad nesdělí stavebníkovi v zákonné lhůtě, že ohlášená stavba podléhá stavebnímu povolení (tzn., že stavební úřad na ohlášení v zákonné lhůtě nereagoval), může ji stavebník provést. Stavebním úřadem v této věci byl tedy vydán souhlas mlčky. Nastoluje-li tento souhlas protiprotiprávní stav, jak konstatoval odvolací správní orgán, bylo třeba jej, stejně jako každé jiné nesprávné opatření, zrušit, a to podle příslušných ustanovení zákona o obcích,

popř. ustanovení zákona o hlavním městě Praze, za podmínek v těchto zákonech stanovených. Stěžovatel proto vytýká městskému soudu, že napadená rozhodnutí správních orgánů nezrušil, neboť závěry, k nimž dospěly, neměly v provedených důkazech oporu, a byly s nimi dokonce v logickém rozporu. Jelikož v průběhu řízení nezjistily orgány státní správy, ani soud, skutečnosti, jež by znevažovaly dobrou víru stěžovatele v projev vůle stavebního úřadu, že ohlášená stavba může (má) být postavena, je podle názoru stěžovatele povinností všech účastníků správního řízení tento stav respektovat. Stěžovatel dále městskému soudu vytýká, že ponechal bez povšimnutí nezákonnost postupu správních orgánů obou stupňů, spočívající v tom, že správní orgán prvního stupně nepořádek ve spisové agendě se pokusil překlenout tvrzením, že dokumenty stěžovatelem předané neexistují, a odvolací orgán, na místo toho, aby mu uložil dohledat chybějící doklady, popř. aby mu vydal pokyn spis rekonstruovat, a zajistil tak stěžovateli právo na řádný proces, resp. právo na přezkum prvostupňového správního rozhodnutí, pokračoval v řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, započatém již správním orgánem prvního stupně. Za nezákonnost postupu správního orgánu prvního (a potažmo i druhého) stupně, lze podle stěžovatele nepochybně označit to, že správní orgán prvního stupně, po té, co patrně ukončil dokazování o porušení právních předpisů stěžovatelem, na místo toho, aby ho výslovně a včas poučil o jeho právu žádat o dodatečné povolení stavby, vyhodnotil do té doby shromážděnou neúplnou a v některém ohledu i neadekvátní spisovou dokumentaci a na jejím základě vydal rozhodnutí. Městský soud nejen, že ponechal tuto nezákonnost bez povšimnutí, nýbrž ve svém rozsudku dokonce konstatoval, že stavební úřad i správní orgán instančně mu nadřazený, dal stěžovateli dostatečný prostor k tomu, aby na výzvy stavebního úřadu řádně, včas a dostatečně reagoval a mohl tak zvolit účinnou obranu v řízení o odstranění stavby. Stěžovatel nakonec městskému soudu vytýká, že nereagoval na dvě jeho žádosti o připuštění odkladného účinku vykonatelnosti rozhodnutí správního orgánu.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný především uvedl, že se domnívá, že kasační stížnost neobsahuje náležitosti stanovené v ustanovení § 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kdy kromě obecných náležitostí musí kasační stížnost obsahovat i důvody, z jakých rozhodnutí napadá (§ 103 odst. 1 písm. a/ až e/ s. ř. s.) a údaj, kdy bylo stěžovateli rozhodnutí doručeno. Údaj, kdy byl rozsudek městského soudu stěžovateli doručen, kasační stížnost neobsahuje a kasační stížnost rovněž neobsahuje odkaz na konkrétní zákonem stanovené důvody kasační stížnosti. Z jejího obsahu se tak lze pouze domnívat, že tyto důvody stěžovatel shledává v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Žalovaný dále uvedl, že jak vyplývá ze spisového materiálu stavebního úřadu v Praze 6, jeho součástí skutečně nebylo stěžovatelem uváděné ohlášení udržovacích prací nemovitosti na pozemku č. parc. x v k. ú. L. ze dne 2. 4. 2001 (jeho originál se v archivu stavebního úřadu v Praze 6 nepodařilo dohledat, bylo dohledáno pouze zcela identické ohlášení opravy oplocení). V odvolacím řízení bylo tedy na základě upozornění zástupce stěžovatele toto „ohlášení“ vzato na vědomí a jeho kopie doložená stěžovatelem byla jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí. Tím, že tedy nebylo postoupeno spolu s prvoinstančním spisem, nebyl stěžovatel zkrácen na svých právech, neboť dokazování bylo v souladu s návrhem stěžovatele doplněno v odvolacím řízení. Za zcela zásadní byla pak při rozhodování správního orgánu vzata v úvahu skutečnost, že realizované stavební práce byly provedeny v rozporu s tímto ohlášením, resp. bylo provedeno něco jiného, než co bylo ohlášeno – byla provedena nová (nikoliv drobná) stavba o rozloze cca 199 m², která podléhala vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení. Skutečnost, zda nastala fikce tzv. souhlasu s udržovacími pracemi na objektu č. parc. x v k. ú. L., který navíc ani nebyl nikdy v minulosti povolen, tedy není pro dané řízení relevantní. Jeho zrušení jako nezákonného opatření by bylo bez právního

významu. Zjištění, že stěžovatel nepostupoval v souladu s tímto ohlášením, má oporu ve spise, a to především ve zjištění orgánu státního stavebního dohledu ze dne 24. 5. 2001, 12. 7. 2001, 11. 9. 2001, ohledání odboru stavebního MHMP na místě stavby dne 18. 1. 2002 včetně ve spise doložené fotodokumentace, ze které jednoznačně vyplývá, že byla budována stavba zcela nová a nebyly provedeny pouze udržovací práce, resp. stavební úpravy nezasahující do nosných konstrukcí, na jejichž ohlášení stěžovatel upozorňuje. Jako nepřímý důkaz byly pak městským soudem přijaty dva snímky z počítačového systému G. z roku 1997 a 2001, z jejichž porovnání je zřejmé, že v roce 1997 se na předmětném pozemku nenacházela žádná stavba, případně se zde mohla nacházet stavba mnohem menší, takže ji nebylo možno na snímku zachytit. Naproti tomu ze snímku z roku 2001 je stavba zcela zřetelně viditelná. I tyto snímky potvrzují, že se nemohlo jednat o pouhou „výměnu prvků na stávajících konstrukcích v původním objemu“. Žalovaný se proto neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu a pokládá za důležité opětovně zdůraznit, že bylo provedeno něco jiného, než co bylo stavebnímu úřadu ohlášeno, když ohlášení bylo vzato na vědomí. Z tohoto důvodu by případné zrušení „konkurentního souhlasu“ nemělo vliv na rozhodnutí ve věci samé.

K námitce stěžovatele, že správními orgány obou stupňů nebyl výslovně upozorněn na jeho právo podat žádost o dodatečné povolení stavby, žalovaný uvádí, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. byl městský soud povinen přezkoumat napadená rozhodnutí v mezích žalobou uplatněných bodů. Jak vyplývá z obsahu žaloby založené ve spise, stěžovatel žádnou námitku týkající se zkrácení svých práv správními orgány v obou stupních v tomto smyslu neuplatnil. Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Navíc podle žalovaného se ani toto tvrzení stěžovatele nezakládá na pravdě, neboť v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 15. 6. 2001 byl stěžovatel výslovně upozorněn na to, že „ve lhůtě 60 dnů ode dne obdržení tohoto oznámení může stavebník prokázat soulad stavby s veřejným zájmem“.

Z uvedených důvodů se žalovaný domnívá, že kasační stížnost není důvodná, a navrhuje proto, aby v případě, že nebude shledána opožděnost kasační stížnosti, byla tato kasační stížnost zamítnuta.

Zúčastněné osoby (v záhlaví rozsudku uvedené pod 1/ až 6/) podaly vyjádření ke kasační stížnosti, v němž především uvedly, že důvody uváděné v kasační stížnosti v podstatě opakují stanoviska stěžovatele, uváděná v žalobě a v tomto směru je tedy možno ve značném míře odkázat na předchozí podání učiněná zúčastněnými osobami v tomto řízení, jakož i na správné závěry vyjádřené v odůvodnění napadeného rozsudku. Zúčastněné osoby jsou především toho názoru, že listina z 28. 3. 2001, které se stěžovatel dovolává, a kterou měl údajně ohlásit udržovací práce a rekonstrukci rekreační chaty dne 2. 4. 2001 Úřadu městské části Praha 6, není pravděpodobně listinou pravou. Své oprávněné pochybnosti o pravosti této listiny odůvodnily zúčastněné osoby především zcela identickou podobou s obdobným ohlášením, které se týkalo rekonstrukce stávajícího oplocení, a které bylo doručeno podatelně Úřadu městské části Praha 6 téhož dne. Nicméně je zapotřebí konstatovat, že přestože pochybnosti o pravosti „ohlášení“ jsou v daném případě více než na místě, postupovaly správní orgány a následně i městský soud ve prospěch stěžovatele, když pravost této listiny nezpochybnila, a s tímto podáním stěžovatele se vypořádaly po věcné a obsahové stránce. Podstatné v daném případě je, že fakticky prováděné práce ze strany stěžovatele na pozemku parc. č. x v k. ú. D. L. se jednoznačně vymykaly tomu, co bylo uvedeno v ohlášení stavby. Proto také již stavební úřad poté, co zjistil na místě šetření skutečný stav

prováděných prací, vydal rozhodnutí, kterým tyto stavební práce zastavil. Ve spisu se nachází mnoho nezvratných důkazů, že činnost stěžovatele probíhala jednoznačně v rozporu s platnými ustanoveními stavebního zákona. Především stavební práce prováděné stěžovatelem jsou podle názoru zúčastněných osob jednoznačně takového rozsahu, že vyžadují stavební povolení. Stěžovatel tyto práce realizoval beze stavebního povolení a je účelovým tvrzením, že tak činil v dobré víře, či na základě chybného postupu správních orgánů. Naopak z činnosti stěžovatele předcházející realizaci stavby jednoznačně vyplývá pravý opak, tj. že stěžovatel si byl velmi dobře vědom, že staví zcela nelegální, tzv. černou stavbu. Řada nezvratných důkazů rovněž prokazuje, že stavební činnost realizovaná stěžovatelem na pozemku parc. č. x v k. ú. D. L. byla činností směřující k vytvoření zcela nové stavby na tomto pozemku. Tvrzení stěžovatele, že se jedná o opravu či údržbu nebo rekonstrukci nějaké stávající stavby rekreační chaty, je zcela účelové a na mnoha místních šetřeních prováděných v této věci bylo jednoznačně prokázáno, že žádná taková původní stavba nebo její zbytky se na předmětném pozemku nenachází. Tvrzení stěžovatele o existenci nějaké stavby na předmětném pozemku, kterou stěžovatel nazývá rekreační chatou, a o které předkládá jakousi korespondenci, ve které je označována za seník či kůlnu, není ve vztahu k probíhajícímu řízení relevantní, a pouze se snaží uměle vytvořeným problémem odvést pozornost soudu od předmětu řízení, kterým je odstranění nelegální, zcela nově zřízené stavby.

Za daného stavu věci pak podle názoru zúčastněných osob městský soud zcela po právu zamítl žalobu o zrušení rozhodnutí odvolacího správního orgánu, který zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, kterým bylo stěžovateli nařízeno stavbu odstranit. Zúčastněné osoby potom vypočítávají důvody, které svědčí pro takovéto rozhodnutí, a navrhuji, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Se žalovaným lze sice souhlasit v tom, že v kasační stížnosti chybí údaj o tom, kdy stěžovateli bylo rozhodnutí městského soudu doručeno (tato povinnost vyplývá z ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s.), z obsahu soudního spisu však vyplývá, že rozsudek městského soudu byl zástupci stěžovatele doručen dne 2. 2. 2004, kasační stížnost pak byla podána u městského soudu dne 11. 2. 2004, tj. v zákonné lhůtě 14 dnů. Se žalovaným lze souhlasit i v tom, že stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neuvádí důvody podle § 103 odst. 1 s. ř. s., již se dovolává. Z obsahu kasační stížnosti však lze dovodit, že kasační stížnost je podána z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Kasační stížnost nebyla shledána důvodnou.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem,

že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatel především vytýká napadenému rozsudku to, že části jeho výroku ad 1) a ad 2) nemohou obstát z důvodů prezentovaných v odůvodnění rozsudku. Tato námitka není zcela srozumitelná, neboť za situace, kdy městský soud žalobu zamítl (výrok rozsudku pod bodem 1/), nepřipadá v úvahu, aby stěžovateli byla přiznána náhrada nákladů řízení. Pokud tedy městský soud vyšel z toho, že žalovanému, který by jinak s ohledem na výsledek řízení měl na náhradu nákladů řízení právo, žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly, správně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod 2/ výroku rozsudku městského soudu).

V kasační stížnosti pak stěžovatel převážně opakuje námitky, s nimiž se již velmi podrobně a zcela vyčerpávajícím způsobem vypořádal městský soud. Nejvyšší správní soud proto na toto výstižné odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se ztotožňuje, pro stručnost odkazuje, přičemž považuje za nutné reagovat pouze na výtky, které směřují vůči postupu městského soudu.

Stěžovatel vychází z toho, že pokud mu nebylo stavebním úřadem v zákonné lhůtě sděleno, že ohlášená stavba podléhá stavebnímu povolení, může ji stavebník provést. Dále je stěžovatel toho názoru, že v případě, že tento souhlas nastoluje protiprávní stav, měl městský soud, sdílel-li toto stanovisko, napadená rozhodnutí správních orgánů zrušit, neboť závěry, k nimž dospěly, neměly v provedených důkazech oporu, a byly s nimi dokonce v logickém rozporu. Tato námitka stěžovatele je podle Nejvyššího správního soudu zcela nedůvodná, protože odvolací správní orgán rozhodl na základě náležitě zjištěného skutečného stavu věci, jak již konstatoval městský soud, svoji námitku, že závěry správního orgánu neměly oporu v provedených důkazech, a byly s nimi dokonce v logickém rozporu, pak stěžovatel nijak nekonkretizuje, takže se k nim nelze vyjádřit (lze pouze podotknout, že žádná takováto pochybení Nejvyšší správní soud nezjistil). Stěžovatel pak zřejmě nadále vychází z toho, že byl-li stavebním úřadem vyjádřen konkludentní souhlas s ohlášenou stavbou, pak může stavět cokoli, k čemuž by jinak potřeboval stavební povolení. Zde je na místě zdůraznit, že městský soud vycházel ze správného zjištění, že stěžovatelem budovaná stavba byla stavěna v rozporu s jeho ohlášením, takže stavební úřad správně zahájil z úřední povinnosti řízení, jehož důsledkem bylo nařízení odstranění stavby (dodatečné povolení stavby nepřicházelo v úvahu, jak již bylo vysvětleno žalovaným a městským soudem). Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěrem městského soudu, že v daném případě nebyla provedená stavba takovou stavbou, k níž by stačilo ohlášení, a že ohlášením udržovacích a rekonstrukčních prací na stavbě, jejíž existence nemá stavebním zákonem požadovanou oporu, nelze dosáhnout legalizace stavby, která nadto co do rozsahu zjevně překračuje zákonné vymezení pro institut „ohlášení“ a navíc je v rozporu s veřejným zájmem.

Poukazuje-li stěžovatel na nepořádek ve spisové agendě správního orgánu I. stupně (ohlášení udržovacích a rekonstrukčních prací stěžovatelem nebylo u stavebního úřadu dohledáno), lze sdílet pochybnosti, které zazněly ze strany zúčastněných osob, že listina z 28. 3. 2001, které se stěžovatel dovolává, a kterou měl ohlásit uvedené práce, není pravděpodobně listinou pravou, resp. tou listinou, která byla skutečně stavebnímu úřadu předložena. To však nic nemění na tom, že žalovaný z této listiny vyšel a s uvedeným podáním stěžovatele se náležitým způsobem vypořádal. S uvedenou námitkou, směřující proti nesprávnému postupu ve správním řízení se městský soud v odůvodnění napadeného

rozsudku vypořádal, takže výtka stěžovatele, že ponechal bez povšimnutí stěžovatelem tvrzený nezákonný postup správních orgánů v obou stupních, není důvodná.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl v průběhu řízení o odstranění stavby poučen (v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby) o možnosti prokázat soulad stavby s veřejným zájmem, přičemž takovýto soulad stavby s veřejným zájmem neprokázal. Žalovaný přitom v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel z toho, že prokázání souladu stavby s veřejným zájmem je nereálné a tento svůj závěr opřel o rozsáhlá zjištění, jak na to poukázal již městský soud. Ostatně uvedenou námitku stěžovatel ve své žalobě neuplatnil, takže v této části není kasační stížnost přípustná, protože se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

K poslední námitce stěžovatele, že městský soud nereagoval na dvě jeho žádosti o připuštění odkladného účinku vykonatelnosti správního rozhodnutí, lze uvést, že v žalobě, podané ještě před účinností soudního řádu správního, stěžovatel požádal o odložení vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, a v souladu s novou úpravou správního soudnictví provedenou zákonem č. 150/2002 Sb. byl stěžovatel usnesením městského soudu ze dne 19. 2. 2003 vyzván, aby ve lhůtě dvou týdnů doložil, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly nenahraditelnou újmu. Uvedené usnesení bylo dne 28. 2. 2003 doručeno tehdejšímu zástupci stěžovatele JUDr. K. S., který na výzvu soudu nereagoval. Stěžovatelem tvrzená opakovaná žádost o odklad vykonatelnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2003 (v té době bylo přitom možné žádat pouze o odkladný účinek žaloby podle § 73 odst. 2 s. ř. s.), se ve spisu městského soudu nenachází.

Nejvyšší správní soud tedy na základě posouzení všech řádně uplatněných a přípustných námitek stěžovatele uzavírá, že v posouzení právních otázek Městským soudem v Praze neshledal nesprávnost, jež by mohla přivodit nezákonnost jeho rozhodnutí, ani neshledal namítané vady řízení před žalovaným. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, ten však žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, bylo proto rozhodnuto tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. K uložení žádné takovéto povinnosti soudem nedošlo, bylo proto rozhodnuto tak, že zúčastněným osobám se právo na náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdlil

předseda senátu